

LIBRIS
SLOAN

We know
books

HARLOW

**tot ce
nu ne-am
spus
niciodată**

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂȘĂRMAN

LITERA
București

CAPITOLUL 1

ELLA

Valurile compacte de ploaie ale furtunii tipic georgiene biciuiesc fereastra dormitorului meu, în timp ce fulgerele și tunetele sparg această dimineață de început de săptămână. Ascult șuieratul vântului de ore bune și sper că un vârtej o să dărâme peretele și o să mă ia cu el.

Poddeaua scârțâie în fața camerei mele. Zăresc umbra mamei mișcându-se prin fanta de sub ușă. Lemnul geme sub picioarele ei. Sunetul ezitării. Să bată sau nu la ușa fiicei sale?

Mama pleacă, iar zgomotul pașilor se retrage în dormitorul ei. Mai bine nu.

În urmă cu un an ar fi dat buzna înăuntru și mi-ar fi făcut morală că sunt încă în pat. În urmă cu un an tăcerea ei ar fi fost de neconceput. Dar în urmă cu un an situația era diferită. Am câștigat această tăcere grea care-mi atârnă ca un bolovan de gât. Îmi ispășesc pedeapsa, dau plapuma la o parte și reușesc imposibilul: să mă pregătesc pentru prima zi de școală a ultimului an la liceul North Davis.

Deși pare să fi fost în altă viață, îmi amintesc și acum cât de stresată am fost în prima zi din clasa a XI-a. Nu exista suficient ulei de argan în lume să îndepărteze umiditatea marca Georgia

din părul meu negru cârlionțat. Machiajul „cat-eye“ care mă făcuse să arăt ca o femeie fatală în seara precedentă, acum mă făcea să par coborâtă din Gotham City.

Panicată fiind, i-am trimis persoanei mele preferate un selfie cu textul „ajutor“.

Hayley mi-a răspuns imediat. „Glumești? Ești a naibii de sexy. Vino repede aici, pot să-ți fac ceva la păr. Vara georgiană nu se pune cu placa mea de păr.“

Și acum?

Acum arunc pe mine primul lucru de pe podea pe care îl ating cu degetele picioarelor: blugii pe care i-am purtat ieri (și alaltăieri, și răsalaltăieri) și un tricou gri pe care l-am pătat cu salsa săptămâna trecută. Nu-mi aduc aminte când m-am uitat ultima dată în oglindă.

Suferința a căscat un canion între mine și fata prostituată de acum un an, ale cărei drame majore erau șuvițele rebele de păr și un machiaj prost. Cât o urăsc!

Ce dor îmi e de ea!

Revenind pe holurile liceului North Davis, am senzația că nu mai sunt Ella, ci umbra Ellei, fantoma vie a unei fete. Gândul trasează o tăietură fină și dureroasă în inima mea. Îmi doresc chiar *să fiu* o fantomă. Poate atunci ar fi posibil să călătoresc până pe tărâmurile de dincolo și să vorbesc în continuare cu Hayley. Să-i spun lucrurile importante.

De exemplu, faptul că dulapul ei este acum al lui Albert Wonsky. Ar geme și ar spune ceva de genul: „Te implor, te implor, salvează pozele mele cu Pedro Pascal înainte ca soțul meu să fie înecat în pornografie anime“, iar eu aș râde și i-aș spune „Îmi pare rău, e prea târziu“.

I-aș spune că urma de lovitură e la locul ei. Cea de când m-am răzbunat pe dulap din cauză că luasem un B la latină. La fel ca urma loviturii pe care o făcuse ea alături. „Pentru o negare plauzibilă“, spusese. „Nu asta înseamnă“, răspunsesem eu.

I-aș spune că nișa de lângă sala de muzică este în continuare mânjită cu ceară roz de la lumânarea pe care am aprins-o de ziua ei de naștere. Nișa în care Sawyer Hawkins și cu mine ne-am ghemuit rânjind ca niște nebuni înainte să țâșnim cu baloane și brioșe ca să urlăm „La mulți ani!“.

Sawyer.

Sunetul numelui său îmi răsuțește stomacul. Nu mă pot gândi la el astăzi. Deja e prea mult. Dacă aș face asta, mi-ar crăpa din nou cutia toracică.

Și asta este motivul pentru care exact acum Sawyer intră în raza mea vizuală. Iată-l, în capătul holului, dominându-l cu statura lui pe Mike Lim în timp ce discută ceva ce aduce pe chipul frumos al lui Sawyer un rânjet strâmb.

Imaginea mă lovește atât de rău, încât trebuie să mă opresc. Mă sprijin de un perete și îmi strâng cărțile atât de tare, încât probabil cuvântul „algebră“ va rămâne ștanțat pe pieptul meu zile bune.

Ca și cum mi-ar simți prezența, Sawyer privește brusc în direcția mea. Nu mai pot respira. Îi văd ochii căprui, catifelati, pentru prima dată de la înmormântare.

Doar că privirea pe care mi-o aruncă nu este deloc catifelată.

Sawyer, singurul băiat pe care l-am cunoscut vreodată care sărbătorea aniversările lunare ale prieteniei prin mici atenții perfecte, care a fost bucuros să ne aprovizioneze cu popcorn și sprite de-a lungul întregului maraton Saga Amurg, când Hayley a fost bolnavă, care o iubea pe prietena mea cea mai bună la fel de mult ca mine...

Acel Sawyer îmi aruncă o privire atât de furioasă, încât mi se face instantaneu greață.

Am știut că așa va fi. Mă învinuiește pe mine.

Ar trebui să-i susțin privirea. Ar trebui să-i las judecata să mă pârjolească. Asta merit pentru lucrul de care l-am văduvit. De care am văduvit-o pe ea. În loc să fac asta, mă răsucesc pe loc, înghițindu-mi un suspin, și sunt gata să o iau la fugă pe hol,

să ies din școală, poate pentru totdeauna. Dar o sfârșesc izbindu-mă de domnul Wilkens.

– *Hoo!* Ușurel, leoaico.

Psihologul școlii se împleticește în spate în timp ce întinde mâinile și mă apucă de umeri ca să nu cad.

– Doamne, îmi pare *atât* de rău, bălmăjesc eu îngrozită.

– Nu, nu, Ella, sunt OK. Apleacă bărbia, încercând să mă privească în ochi. Hei, *hei!* Mă bucur că ne-am întâlnit. Cum ești?

Ridic din umeri, nesigură că pot articula vreun cuvânt.

– *Atât* de bine, deci?

De obicei domnul Wilkens este proaspăt ras, dar acum are câteva fire crescute pe bărbie. Ochii lui de un albastru aprins, azi par mânjiți, de culoarea vânătașilor. Poate este unul dintre consilierii școlari cărora chiar le pasă de elevii lor. Poate și el este trist în dimineața asta.

Este un gând plăcut.

– Ella, spune el. Știu că astăzi e o zi grea. Și sper că știi că sunt alături de tine. Are aerul că ar vrea să mai spună ceva, dar se aude clopoțelul și îi întrerupe gândul. Salvați de clopoțel, râde el. Să nu întârzii. Vorbim în curând, da?

Se uită la mine cu o expresie preocupată pe figură în timp ce mă îndepărtez. E drăguț că-și face griji. Că vrea să ajute. „Nu vă deranjați, domnule Wilkens“, ar trebui să-i spun. „Economisiți energia și timpul pentru elevii care nu sunt niște cauze pierdute. Elevi care merită.“

Elevi care nu și-au ucis cea mai bună prietenă.

Întreaga zi încerc să fiu invizibilă. Încerc să ignor privirile acuzatoare și pe cele blânde, pline de milă și compasiune. Dar este imposibil. Când trec pe lângă un grup de fete care stau lângă țâșnitoare, se lasă liniștea. La ora de engleză, Seema Patel, o fată cu care nu am mai vorbit de când eram la gimnaziu, se apleacă spre mine și îmi oferă un pachet de bomboane Sour Patch, spunându-mi:

– Îmi imaginez că-ți trebuie.

Și când stau lângă dulapul meu, înainte de prânz, sunt asaltată de oameni pe care am sperat că o să-i pot evita întreaga zi: vechea gașcă. Mă rog, ce a mai rămas din ea. Nia Wiley, Beth Harris, Rachael Evans; chiar și Scott Logan apare lângă mine. Absența lui Sawyer este remarcabilă. Dar nici un gol nu se poate compara cu cel mai evident, de dimensiunea unui crater.

Aceștia sunt de fapt prietenii lui Hayley. Nia și Beth au alergat cu ea, Beth și Rachel sunt împreună din primul an, iar Scott este ca o lipitoare de care nu poți scăpa orice ai face – ceva între personaj comic și adolescent arogant. Hayley m-a adus în grup și fără prezența ei, totul se duce de râpă. Încă o săptămână în care o să le evit telefoanele, și voi fi azvârlită pe propriul drum, lucru care va face pe toată lumea să se simtă mai confortabil.

Dar deocamdată Beth își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

– Ella, unde ai dispărut? Am fost așa îngrijorată că n-ai dat nici un semn de viață! Te-am sunat, gen, în fiecare zi vara asta!

Nia se întinde ca s-o dezlipească delicat pe Bety de pe mine.

– Și după cum am spus *eu*, probabil nici eu n-aș fi răspuns dacă m-ai fi hărțuit zi de zi.

Beth se bosumflă, apoi se lasă pe spate să se sprijine de Rachel, iar Nia clatină din cap, uitându-se la mine cu o privire apologetică.

– Voiam să vedem ce mai faci, Ella. Adică, în afară de ceea ce este evident.

– Da, ne e dor de tine.

Rachel îmi aruncă un zâmbet mai discret; Beth încuviințează din cap. Nia îi trage un cot lui Scott, care stă în spatele lor, încruntându-se către ecranul telefonului.

– Da, Ella, idem, suntem absolut alături de tine.

Ridică privirea din telefon doar pentru o fracțiune de secundă.

Nia se uită urât la el, apoi se întoarce spre mine cu o privire blândă.

– Fato, cum ești?

Beth și Rachel par agitate. Scott nu este atent. Prefer oricând varianta asta în loc de privirea înțelegătoare și plină de compasiune a Niei.

– A fost greu, dar sunt bine, vă jur. Fac tot posibilul să zâmbesc în timp ce-mi închid dulapul. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, fraților. Apreciez, serios, dar sunt bine.

Beth și Rachel par ușurate. Nia se încruntă.

– Ella. Știi că poți...

– Ai auzit ce-a zis, o întrerupe Scott în timp ce se aude clopoțelul. Este bine. Chakrele ei sunt deblocate, aura e bună, Mercur e retrograd, sau mă rog. Întârzii la spaniolă.

Nia se uită urât la silueta lui care se îndepărtează, dar nu insistă. De data asta sunt recunoscătoare că Scott e cam nesimțit.

Povestea nu se termină când scap de vechii mei prieteni. Toți profesorii vor să știe cum mă simt.

La fel ca domnul Wilkens, mă apucă delicat de cot și mă întreabă cu voce scăzută ce mai fac. Ce se așteaptă să le spun? Ce se așteaptă *oricare* dintre ei să spun în cele trei minute dintre ore? Toate lucrurile pe care nu am fost capabilă să le spun părinților mei sau șirului de profesioniști în sănătate mintală care s-au perindat pe la mine în cele patru luni de când Hayley nu mai e? Le dau singurul răspuns de care sunt capabilă, singurul răspuns pe care vor să-l audă: „Sunt bine“.

Printr-un miracol, timpul se scurge în continuare, aducându-mă tot mai aproape de sfârșitul zilei. Chiar și așa, am senzația că sunt într-o barcă plină de găuri provocate de amintiri – banca acum goală din a treia oră, masa la care am stat trei ani, care acum este asaltată de boboci. Oceanul se învoburează și mă lupt să acopăr toate găurile, să opresc apele care dau buzna. Valurile mă lovesc și aproape mă răstoarnă, dar reușesc să rămân la suprafață.

La ora 3.15, se aude clopoțelul.

În sfârșit.

O iau la fugă spre ieșire, când mă oprește o voce.

– Domnișoară Graham! Vă căutam.

Doamna Langley, profesoara de olărit, îmi face semn din ușa sălii de arte. Mă uit plină de dorință la ușile duble din capătul culoarului, la indicatorul IEȘIRE care pâlpâie, apoi mă duc spre ea.

– Bună ziua, doamnă Langley, spun eu, aranjându-mi rucsacul pe umăr, în timp ce instinctele mele sudice de politete se luptă cu disperarea de a pleca.

– Voiam să-ți dau repede ceva.

Ridică un deget și reapare o clipă mai târziu cu o cutie mică de carton în mână. Pe o față a cutiei, scrise de mână cu carioca, sunt cuvintele ELLA ȘI HAYLEY. În cutie sunt două căni de ceramică.

Și uite-așa, micuța barcă pe care am reușit s-o țin la suprafață toată ziua, începe să se scufunde.

– M-am gândit că s-ar putea să le vrei, șoptește doamna Langley cu o mină aproape la fel de tristă ca a mea. Nu au fost băgate în cuptor decât după... Mă rog, le-am păstrat pentru tine.

– Mmm, spun eu clipind apăsător în timp ce mă uit în cutie.

Fusese ideea lui Hayley să ne facem căni una alteia. Cești de cafea pentru vremea în care urma să stăm împreună la Universitatea din Georgia. Hayley fusese atât de mândră când îmi arătase modelul ei, o cană cu un „P” ornamentat desenat pe o latură. „P” de la... *proteză*. Când protestasem că *nu* aveam de gând să beau dintr-o *cană pentru proteză*, ridicase o mână și explicase: „Stai, ascultă. Asta este o cană pe care o s-o ai o viață întreagă. Eu doar mă pregătesc pentru faza cea mai tare a prieteniei noastre: când vom fi bătrâne și senile”. Ochii verzi ai lui Hayley scânteiaseră plini de neastâmpăr. „De fiecare dată când o să ne vedem, o să luăm prietenia de la capăt.” Ridicase din umeri. „Și o să ai un loc unde să-ți ții proteza.”

Ambele căni au ieșit bine.

Abia dacă realizez când îmi iau la revedere de la doamna Langley. Ies din școală amețită, incapabilă să-mi mut privirea

de la cănilile care se ciocnesc una de cealaltă în cutie. Aș vrea să mă uit în altă parte. Aș vrea să le azvârl într-un șanț, dar știu că ar fi ca și cum mi-aș smulge un organ și l-aș călca în picioare. Cumva am nevoie de aceste căni ca să rezist.

Îmi trec mâna peste cana făcută de Hayley. Pe fund este o imperfecțiune pe care a uitat să o netezească. Mă uit de aproape și văd niște liniuțe răsucite, un model.

Amprenta degetului lui Hayley.

Realizez ca prin ceață că în jurul meu se desfășoară o lume întregă. Poate ceva iarbă, un cer. În depărtare, voci ridicate.

Dar în clipa asta, singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este buricul degetului meu care apasă mica imperfecțiune de pe fundul căunii.

Totul se întâmplă atât de repede!

Într-o clipă văd farurile în fața mea, un autobuz îndreptându-se spre mine. Se aud țipete, sunetul unui claxon ca un urlet de dragon. Îmi simt inima în gât și un ultim gând îmi traversează mintea: „Salvează cănilile“, apoi sunt trasă în spate.

Nu mor.

Mă lovesc cu spatele de ceva solid. Creierul meu se gândește în mod ridicol la un zid de cărămidă, dar acest zid este cald și respiră. Cineva m-a tras din fața autobuzului. Cineva m-a salvat.

Ridic bărbia și privesc în ochii căscați, panicați, ai lui Sawyer.

– Sawyer! icnesc eu.

Mă împleticesc smulgându-mă din brațele lui și mă întorc cu fața.

Cărțile din rucsac mi s-au împrăștiat pe peluza școlii, dar eu țin în continuare cutia de carton, în care cănilile sunt în mod miraculos intacte.

– Ella.

Sawyer găfâie, cu fața desfigurată de șoc, cu o mână pe piept și cealaltă trăgându-se de părul des. Inspiră adânc de câteva ori ca să-și regleze respirația, apoi închide ochii. Când îi deschide, sunt plini de furie.

– Ella, mârâie el, la ce naiba te gândeai? Ai fi putut să *mori*. Adică, efectiv, să *mori*. Dacă n-aș fi fost aici, dacă nu m-aș fi uitat la tine. *Doamne!*

– De ce te uitai?

Durează un minut până îmi dau seama că am pus întrebarea cu voce tare.

– Ce?

Se oprește brusc, derutat.

– De ce te uitai la mine? De fapt, înghit eu în sec, de ce m-ai salvat?

În mod dezastruos, izbucnesc în plâns. Nu mai pot să pretind că sunt bine.

Culoarea se scurge din obrajii lui Sawyer. Furia din expresie i se evaporă, și dacă este cu puțință, este chiar mai afectat de întrebarea mea decât de ratarea la mustață. Își linge buzele, cascadează, dar nu poate să spună nimic.

Vreau să-i aud răspunsul. O perlă microscopică de speranță îngropată în stomacul meu mă imploră să stau să ascult ce are de spus.

Dar nu o fac. Nu pot.

Știu răspunsul. Orice comentariu plin de blândețe din partea lui ar reprezenta o dovadă de milă și îndurare, ceea ce eu nu merit. Mă răsucesc pe călcâie și plec.

Nu mă strigă. Acea fărâmă de speranță mă îmboldește să privesc peste umăr măcar o dată. Dar nu fac asta.

Și îmi jur că nu voi mai vorbi niciodată cu Sawyer.